

rede sig senere hovedindflydelsen også i det udøvende råd.

I november 1962 blev der afholdt en ny forfatningskonference i London, hvori deltog repræsentanter for såvel Malawi Congress Party som for det europæiske United Federal Party. Der opnåedes herunder enighed om en forfatning, som gav Nyasaland selvstyre.

Forfatningens hovedprincipper er i øvrigt følgende:

Områdets administration forestås af en guvernør, som normalt skal rådføre sig med et kabinet, der har afløst det udøvende råd. Kabinettet må normalt ikke have flere end otte ministre foruden „the Financial Secretary“.

Den lovgivende forsamling, som har afløst det lovgivende råd, består af en Speaker, the Financial Secretary, så længe han er medlem af kabinettet, samt 28 valgte medlemmer. Forsamlingen sidder for 5 år. Den nuværende sammensætning er følgende: The Malawi Congress Party under ledelse af dr. Banda har 22 pladser, the Nyasaland Constitutional Party, som navnlig repræsenterer den europæiske befolknings grupper, har 4 pladser, hvortil kommer 2 uafhængige.

Den 1. februar 1963 blev dr. Banda udnævnt til premierminister.

Den 19. december 1962 bekendtgjorde ministeren for de centralafrikanske anliggender, R. A. Butler, at den britiske regering i princippet accepterede Nyasalands ret til at udtræde af Føderationen. Udtrædelsen kunne dog først finde sted efter forhandlinger mellem de involverede regeringer. Disse forhandlinger fandt sted i Victoria Falls i slutningen af juni måned 1963. Herom henvises til redegørelsen om Sydrhodesia¹⁾ samt nedenfor.

Under forhandlinger i september 1963 mellem den britiske regering og premierminister Banda blev der opnået enighed om, at Nyasaland skulle opnå uafhængighed den 6. juli 1964.

3. Koloniudvalgets behandling af Nordrhodesia og Nyasaland i 1962 og sagernes behandling på FN's 17. generalforsamling.

Efter at have beskæftiget sig med forholdene i de to områder i sommeren 1962

fremlagde koloniudvalget et resolutionsforslag om henholdsvis Nordrhodesia og Nyasaland for FN's 17. samling.

Vedrørende Nordrhodesia udtaltes det bl. a., at generalforsamlingen støttede de afrikanske politiske partiers krav om øjeblikkelig uafhængighed for Nordrhodesia. Efter forslag af den britiske repræsentant, som henviste til, at der netop var blevet dannet en koalitionsregering i området, og forslaget derfor var forældet, undlod generalforsamlingen at stemme om forslaget.

I resolutionsforslaget om Nyasaland udtaltes der tilfredshed med, at de forfatningsmæssige drøftelser, der fandt sted i London i november 1962, havde ført til en overenskomst om en ny forfatning for Nyasaland, og der udtaltes håb om, at denne overenskomst ville føre til uafhængighed for Nyasaland uden nogen forsinkelse og i overensstemmelse med befolkningens ønsker. Resolutionsforslaget vedtoges med 54 stemmer for, ingen imod, medens 6 undlod at stemme.

4. Koloniudvalgets behandling af sagen i 1963.

Under koloniudvalgets behandling af Nordrhodesia og Nyasaland oplyste den britiske repræsentant, at der under Victoria Falls konferencen — i hvilken Nordrhodesias regering som bekendt deltog som ligeberettiget partner og Nyasalands regering som observatør — var opnået enighed om at opløse Føderationen ved udgangen af 1963 under forudsætning af, at man inden da havde løst sådanne vigtige opgaver som fordeling af Føderationens aktiver og passiver og de føderale offentlige administrationsgrenes fremtid. Med henblik herpå havde man oprettet to komiteer, som formentlig ville have afsluttet deres arbejde i september 1963. Vedkommende regeringer ville derefter blive indkaldt til en konference for at træffe endelig beslutning vedrørende de med Føderationens opløsning forbundne problemer.

På baggrund af beslutningen om at opløse føderationen var spørgsmålet om de to områders fremtid ikke længere særligt kontroversielt, og et af den afro-asiatiske gruppe og Jugoslavien fremlagt resolutionsforslag kunne den 27. juli 1963 vedtages uden af-

¹⁾ Ovenfor sp. 1431.